

Han sagde, at formålet med debatten i dag var at finde ud af noget, der kunne beskytte Danmark. Men det, der står i Enhedslistens dagsordensforslag, er jo, at man skal have ændringer, der sikrer ikke bare noget med Danmark, men at ethvert EU-land frit kan opretholde sine miljøstandarder og arbejdsmiljø-, sundheds-, veterinær- og dyrebekyttelsesstandarder. Hvis det er tilfældet, kan man skyde en hvid pind efter en europæisk miljøpolitik, og det vil være et voldsomt tilbageslag for bestræbelserne for i det europæiske område at skabe en miljøpolitik, der hænger sammen.

Jeg vil, når jeg nu har været inde på det, dog sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg synes, at mange stænk af humor sneg sig ind i hr. Keld Albrechtsens taler, når han helt frit og ubundet af alle hensyn til virkeligheden udtaler sig om, hvem der har skrevet hvilke dagsordener og hvis taler. Det er ikke fri for at være morsomt, men det er til gengæld helt fri for at være i overensstemmelse med virkeligheden. Og på den måde kan man jo få mange indlæg.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger om miljøgarantien og i det hele taget det indre marked og sammenhængen til miljøgarantien. Man kan sige, at EU-lovgivningen for det indre marked stort set er på plads. I de tilfælde, hvor der har været en sænkning af danske miljøstandarder, da har det været forbundet med lovgivning om total harmonisering. Det må derfor forventes, at vi i fremtiden vil møde færre tilfælde, hvor danske miljø- og sundhedsstandarder kolliderer med ønsket om fri bevægelighed.

I Traktaten er det slået fast, at Fællesskabets politik på miljøområdet tager sigte på et højt beskyttelsesniveau. Det fremgår ligeledes af konklusionerne fra Korfu fra Det Europæiske Råds møde, at det europæiske marked skal gennemføres under skyldig hensyntagen til miljøproblemer, og det skal sikres, at væsentlige nationale beskyttelsesbestemmelser kan opretholdes.

EU's målsætning på miljøområdet er således klar. Regeringen vil gøre sit til, at Kommissionen og medlemslandene holdes fast.

Jeg har hæftet mig ved nogle gode udtalelser fra den nye miljøkommissær. Hun har slået fast, at intet medlemsland skal tvinges til at sænke sine standarder på grund af EU-regulering. Hun har også lagt vægt på, at miljøhensynet i højere grad skal inddrages i andre politikområder, både i Kommissionens og i Ministerrådets arbejde.

Når vi ser på miljøgarantien, er det centrale udgangspunkt artikel 100 A, stk. 3: at Kommissionens forslag inden for miljøbeskyttelse skal bygge på et højt beskyttelsesniveau. Hertil er i artikel 100 A, stk. 4, knyttet en særlig undtagelsesmulighed, således at et medlemsland, efter at Rådet har vedtaget et harmoniseringsdirektiv, kan anvende nationale bestemmelser, når det findes nødvendigt, og når det er begrundet i vigtige hensyn.

Nogle undrer sig over eller kritiserer, at miljøgarantien kun er anvendt få gange. Men det er jo sådan, at miljøgarantiens blotte eksistens og Traktatens egne krav om sikring af et højt beskyttelsesniveau er med til at trække udviklingen i den retning, vi gerne vil have.

Selvfølgelig skal vi tage miljøgarantien i brug, når det er nødvendigt, og når det er velbegrundet. Når/hvis der opstår behov for det, vil regeringen selvsagt orientere Folketinget.

Hr. Steen Gade behandlede en række relevante spørgsmål om miljøpolitik nu og i forbindelse med regeringskonferencen. Jeg vil gerne gøre klart, hvad der er regeringens standpunkt. Det er regeringens standpunkt, at vi skal bruge alle Danmarks muligheder for at sikre den bedst mulige miljøbeskyttelse. Det skal vi gøre i Danmark, og det skal vi gøre i Europa, for en del af vore problemer er af europæisk oprindelse. Vi skal gøre det her og nu og udnytte de nye muligheder, som nye medlemslande også giver, og vi skal gøre det i forbindelse med regeringskonferencen. Men det er for tidligt at lægge sig fast på bestemte modeller. Debatten i dag kan tjene som inspiration. Men den politiske stillingtagen til det danske forhandlingsgrundlag afventer politiske forhandlinger til efteråret.

Konflikten mellem fri handel og miljø er jo central for den debat, vi fører. I nogle tilfælde er der en sådan konflikt, men i almindelighed er der det ikke. Det lader sig som oftest gøre at finde en ordentlig balance, der tillader fri handel samtidig med alvorlige miljøhensyn, at kombinere gode miljøstandarder med fri udveksling af varer.

Det er i hvert fald slet ikke sådan – det kunne man måske nærmest få indtryk af for nogle taltales vedkommende – at mangel på fri handel, at et lukket, reguleret marked er til gavn for miljøet. Tværtimod – og det er ikke bare grå teori, det er noget, vi har erfaring for – er der nogetsteds, hvor miljøforholdene var elendige og dårlige, var det i Central- og Østeuropa i tiderne med et reguleret marked. Mangel på fri prisdannelse på